

Sách Đa-ni-ên - Số năm mươi chín

Vén mở bí mật tiên tri cuối cùng: cuộc mở ấn cao trào bởi Sư Tử của chi tộc Giu-đa

Jeff Pippenger

2024-01-23

Ngay trước khi thời kỳ ân điển kết thúc, bí mật tiên tri cuối cùng được Sư Tử của chi phái Giu-đa mở ấn, và chỉ những người khôn ngoan mới hiểu được sự gia tăng hiểu biết phát sinh từ việc mở ấn ấy. Hai nhân chứng trong sách Khải Huyền soi sáng một phần những điều được mở ấn vào lúc ấy.

Đây là sự khôn ngoan. Ai có thông hiểu, hãy tính số của con thú, vì đó là số của một người; và số nó là sáu trăm sáu mươi sáu. ... Và đây là điều cần có sự khôn ngoan: Bảy đầu là bảy ngọn núi, trên đó người đàn bà ngồi. Khải Huyền 13:18, 17:9.

“Quyền lực cuối cùng sẽ tiến hành chiến tranh chống lại hội thánh và luật pháp của Đức Chúa Trời, được tượng trưng bởi một con thú có sừng giống chiên,” là Hoa Kỳ. Nó là vương quốc thứ sáu trong lời tiên tri Kinh Thánh, và cấu trúc của vương quốc này là cùng một cấu trúc (hình tượng) như vương quốc thứ năm trong lời tiên tri Kinh Thánh. Nó trở thành một vương quốc nơi Giáo hội cai trị Nhà nước, rồi buộc cả thế giới chấp nhận chính sự sắp đặt ấy. Sự kết hợp giữa Giáo hội và Nhà nước sẽ được hoàn thiện tại Hoa Kỳ vào thời điểm luật ngày Chủ nhật sắp đến.

“‘Hình tượng của con thú’ tượng trưng cho hình thức Tin Lành bội đạo sẽ được hình thành khi các giáo hội Tin Lành tìm kiếm sự trợ giúp của chính quyền dân sự để áp đặt các giáo điều của mình. ‘Dấu của con thú’ vẫn chưa được xác định.” Đại Tranh Chiến, 445.

Ảnh tượng của con thú và dấu của con thú là hai biểu tượng khác nhau; tuy nhiên, chính khi luật ngày Chủ nhật được ban hành thì ảnh tượng của con thú mới đạt đến sự phát triển trọn vẹn.

"Sự cưỡng bách giữ ngày Chủ nhật từ phía các hội thánh Tin Lành là sự cưỡng bách việc thờ phượng giáo quyền Giáo hoàng—tức con thú. Những người, sau khi hiểu các yêu sách của điều răn thứ tư, vẫn chọn giữ ngày Sa-bát giả thay cho ngày Sa-bát thật, thì qua đó đang tỏ lòng tôn kính đối với quyền lực duy nhất đã truyền lệnh ấy. Nhưng ngay trong việc áp đặt một bổn phận tôn giáo bằng quyền lực thế tục, các hội thánh tự mình sẽ tạo nên một hình tượng cho con thú; vì thế, việc cưỡng bách giữ ngày Chủ nhật tại Hoa Kỳ sẽ là sự cưỡng bách việc thờ phượng con thú và hình tượng của nó." Đại Tranh Chiến, 448, 449.

Khi luật ngày Chủ Nhật được ban hành, Hiến pháp Hoa Kỳ bị lật đổ hoàn toàn và quốc gia hoàn toàn tách rời khỏi lẽ công chính. Sau đó, dưới sự kiểm soát hoàn toàn của Sa-tan, Hoa Kỳ buộc thế giới phải chấp nhận cùng một hệ thống Giáo hội và Nhà nước vừa được thiết lập tại Hoa Kỳ. Chính phủ thế giới là Liên Hợp Quốc và Giáo hội La Mã là Giáo hội chi phối mối quan hệ ấy.

"Thế giới đầy dẫy bạo tố, chiến tranh và bất hòa. Tuy vậy, dưới một quyền bính—quyền bính giáo hoàng—dân chúng sẽ hiệp lại để chống nghịch Đức Chúa Trời nơi chính các chứng nhân của Ngài." Testimonies, tập 7, 182.

Hệ thống Giáo hội và Nhà nước được mô tả như hình tượng của con thú trong lời tiên tri cũng là một liên minh ba bên giữa con rồng, con thú và tiên tri giả. Mười vua trong Khải Huyền đoạn mười bảy, tức là đầu thú bảy, tượng trưng cho quyền lực của con rồng.

“Các vua, các nhà cai trị và các thống đốc đã tự đặt lên mình dấu ấn của kẻ chống Đấng Christ, và được mô tả như con rồng đi giao chiến với các thánh—những người giữ các điều răn của Đức Chúa Trời và có đức tin nơi Đức Chúa Giê-su.” Lời chứng cho các mục sư, 38.

“Mười vua” đại diện cho Liên Hợp Quốc, tôn giáo của họ là thuyết tâm linh; tôn giáo của tiên tri giả là Tin Lành bội đạo; và tôn giáo của con thú là Công giáo, vốn chỉ là thuyết tâm linh được che đậy bằng vỏ bọc Kitô giáo.

"Bởi sắc lệnh buộc thi hành thiết chế của chế độ giáo hoàng, vốn vi phạm luật của Đức Chúa Trời, quốc gia chúng ta sẽ hoàn toàn tự tách mình khỏi sự công chính. Khi Tin Lành vươn tay qua vực ngăn để nắm lấy tay quyền lực La Mã, khi nó với tay qua vực thăm để bắt tay với Thuyết cầu hồn, khi, dưới ảnh hưởng của liên minh ba bên này, đất nước chúng ta chối bỏ mọi nguyên tắc của Hiến pháp của mình với tư cách là một chính quyền Tin Lành và cộng hòa, và tạo điều kiện cho việc truyền bá những điều dối trá và mê hoặc của giáo quyền La Mã, thì chúng ta có thể biết rằng thời điểm đã đến cho công việc lạ lùng của Sa-tan và rằng sự kết thúc đã gần." Testimonies, tập 5, 451.

Vào thời điểm luật Chủ nhật, sự liên minh ba bên giữa con rồng, con thú và tiên tri giả được thiết lập. Sau đó, Hoa Kỳ buộc thế giới phải chấp nhận chính phủ một thế giới của Liên Hợp Quốc, vì thế giới bị đẩy vào một cuộc khủng hoảng lớn khi luật Chủ nhật được ban hành, khi Hồi giáo giáng sự phán xét trên Hoa Kỳ vì việc cưỡng ép thờ phượng mặt trời. Sau đó, Sa-tan xuất hiện mạo nhận làm Đấng Christ, và khi Hoa Kỳ buộc thế giới chấp nhận sự kết hợp giữa giáo hội và nhà nước ở quy mô toàn cầu, Hoa Kỳ cũng buộc thế giới chấp nhận Chủ nhật là ngày nghỉ. Cùng một quá trình thử thách đã xảy ra tại Hoa Kỳ sẽ được đem đến trên toàn thế giới.

"Các quốc gia khác sẽ noi gương Hoa Kỳ. Mặc dù Hoa Kỳ đi đầu, nhưng cùng một cuộc khủng hoảng sẽ xảy đến với dân chúng ta ở khắp nơi trên thế giới." Testimonies, tập 6, 395.

Nguyên tắc rằng sự bội đạo của một dân tộc sẽ kéo theo sự suy vong của dân tộc ấy giáng trên mỗi quốc gia khi họ chấp nhận ngày của Mặt Trời làm ngày thờ phượng. Cuộc khủng hoảng leo thang chính là “một giờ” mà mười vua cùng cai trị với giáo hoàng, “con người tội ác”. Họ đã đồng ý trao vương quốc thứ bảy của mình cho thẩm quyền giáo hoàng, vì họ được dẫn dắt tin rằng uy quyền đạo đức của giáo triều là cần thiết để hiệp nhất thế giới trong cuộc chiến đang leo thang chống lại Hồi giáo. Vào năm 1798, Liên Hợp Quốc vẫn chưa xuất hiện trong lịch sử.

Mười sừng mà người đã thấy là mười vua, hiện chưa nhận được vương quốc nào; nhưng họ sẽ nhận quyền làm vua trong một giờ cùng với con thú. Họ đồng một lòng, và sẽ trao quyền lực và sức mạnh của mình cho con thú. Họ sẽ giao chiến với Chiên Con, và Chiên Con sẽ thắng họ, vì Ngài là Chúa của các chúa và là Vua của các vua; và những ai ở cùng Ngài là những người được gọi, được chọn và trung tín. Khải Huyền 17:12-14.

Như xưa nay vẫn thế đối với giáo hoàng, các vua chúa sẽ cung cấp quyền lực cho giáo triều để tiến hành cuộc bách hại chống lại dân của Đức Chúa Trời; và chính mười vua ấy giao chiến với Chiên Con, nhưng họ làm như vậy theo lệnh của “người tội ác”. “Người tội ác” cũng là “người” mà bảy hội thánh nắm lấy trong Ê-sai chương bốn.

Và trong ngày ấy, bảy người nữ sẽ nắm lấy một người nam, nói rằng: Chúng tôi sẽ tự ăn bánh của mình, và tự mặc áo của mình; chỉ xin được gọi theo tên ông, để cất đi sự sỉ nhục của chúng tôi. Trong ngày ấy, chồi của Đức Giê-hô-va sẽ đẹp đẽ và vinh hiển, và bông trái của đất sẽ rất quý báu và tốt tươi cho những người sống sót của Y-sơ-ra-ên. Ê-sai 4:1, 2.

“Bảy người đàn bà” biểu thị rằng giáo hoàng quyền (người tội ác) nắm quyền kiểm soát tất cả các hội thánh trên đất, cũng như nắm quyền kiểm soát tất cả các quốc gia. “Sự chê trách” mà các hội thánh muốn tránh chính là “sự chê trách” vì khước từ yêu cầu thờ phượng vào ngày Chủ nhật. Những người giữ ngày Sa-bát trung tín sẽ bị bắt bớ vì sự trung tín của họ, và Hội giáo cũng sẽ từ chối giữ ngày của mặt trời. Thỏa thuận do Hoa Kỳ dàn xếp giữa giáo hoàng quyền và Liên Hiệp Quốc là: thẩm quyền đạo đức của người tội ác chính là điều cần thiết để dẫn dắt thế giới chấp nhận cuộc chiến chống Hội giáo nhằm thiết lập hòa bình trên đất.

Còn về các thời kỳ và thời điểm, thưa anh em, anh em không cần tôi viết về điều ấy. Vì chính anh em biết rất rõ rằng ngày của Chúa sẽ đến như kẻ trộm trong đêm. Khi người ta nói: “Bình an và an toàn,” thì tai họa bất ngờ sẽ ập đến trên họ, như cơn chuyển dạ đến với người đàn bà mang thai; và họ sẽ không thoát được. Nhưng anh em không ở trong bóng tối để ngày ấy bắt chợt anh em như kẻ trộm. Tất cả anh em đều là con cái của sự sáng và con cái của ban ngày; chúng ta không thuộc về ban đêm cũng không thuộc về bóng tối. 1 Tê-sa-lô-ni-ca 5:1-5.

Thông điệp "bình an và an ninh" trong lời tiên tri Kinh Thánh, vốn luôn được xem là một thông điệp giả dối, chỉ hợp lý trong một giai đoạn khi không có bình an và an ninh. Không có lý do gì để đưa ra một thông điệp "bình an và an ninh" khi bình an và an ninh đang hiện hữu. Hội giáo làm mất hết mọi bình an và an ninh. "Sự hủy diệt bất ngờ" gắn liền với thông điệp giả dối ấy là một sự hủy diệt leo thang, vì nó như "một người đàn bà" đang "chuyển dạ." Cơn đau chuyển dạ đầu tiên của tai họa thứ ba là ngày 11 tháng 9 năm 2001.

Trong các dòng tiên tri của Ê-li và Giăng Báp-tít, sự lừa dối của quyền lực giáo hoàng được minh họa. Khi A-háp trở về Sa-ma-ri để báo cho Giê-sa-bên biết rằng Đức Chúa Trời của Ê-li là Đức Chúa Trời chân thật, vì Ngài đã khiến lửa từ trời giáng xuống, bảy giờ A-háp nhận ra rằng Giê-sa-bên đã lừa dối ông về sự thù ghét của bà đối với Ê-li. Sự thù ghét và lừa dối tương tự cũng được minh họa khi Hê-rốt hứa ban cho Sa-lô-mê một nửa vương quốc của mình trong bữa tiệc sinh nhật. Sa-lô-mê là con gái của Hê-rô-đia; vì vậy, Hê-rốt là con rỗng, Hê-rô-đia là quyền lực giáo hoàng, và Sa-lô-mê là tiên tri giả.

Trong câu chuyện, sức mạnh lừa dối của điệu nhảy của Salômê đã được dùng để dẫn dắt Hêrôđê (mười vua) trao nửa vương quốc của họ cho một giáo hội (một người đàn bà). Người đàn bà (Salômê) ở dưới sự chỉ đạo của mẹ mình (Công giáo), và Hêrôđê phát hiện ra quá muộn rằng thái độ của Hêrôđia đối với Gioan giống hệt như của Giê-bên đối với Êlia. Trong cả hai trường hợp, những người giữ ngày Sa-bát phải chết.

Hồi giáo dần dần nhưng nhanh chóng tước bỏ hòa bình và an toàn khỏi hành tinh Trái Đất, và bằng cách đó khiến nhân loại đoàn kết lại chống lại Hồi giáo. Cuộc chiến tranh leo thang nhanh chóng của Hồi giáo trở thành lập luận được sử dụng để thiết lập hình tượng của con thú trên toàn thế giới trong những ngày sau rốt. Sự lừa dối giáng xuống thế giới (mười vua) được Hoa Kỳ (Salome) mang đến, và nó khiến thế giới tin rằng họ phải đoàn kết chống lại Hồi giáo, nhưng họ phát hiện ra quá muộn rằng sự sắp đặt đó chỉ là một mưu kế để bách hại những người giữ ngày Sa-bát. Sự lừa dối đó là một phần lý do khiến mười vua ghét con đỉm, mặc dù khi bị ép buộc họ đã đồng ý trao vương quốc thứ bảy của họ cho ả.

Và mười sừng mà người đã thấy trên con thú, chính những sừng ấy sẽ ghét người dâm phụ, sẽ làm cho nó hoang tàn và trần truồng, sẽ ăn thịt nó và thiêu nó bằng lửa. Vì Đức Chúa Trời đã đặt vào lòng họ để làm trọn ý Ngài, để họ đồng lòng và trao vương quyền của họ cho con thú, cho đến khi các lời của Đức Chúa Trời được ứng nghiệm. Khải Huyền 17:16, 17.

Những người theo chủ nghĩa toàn cầu của Liên Hợp Quốc không chỉ đơn thuần là những "vua" trên đất, mà họ còn được mô tả như những "thương nhân"; vì thế, những người theo chủ nghĩa toàn cầu bao gồm các quyền lực chính trị và kinh tế. Lý do thiên sứ đem Khải tượng trong Khải Huyền mười bảy và mười tám đến cho John là để cho ông thấy sự phán xét đối với đại dâm phụ của Tyre. Cả hai loại người theo chủ nghĩa toàn cầu ấy đều than khóc cái chết của chế độ giáo hoàng.

Vì vậy, các tai họa của nó sẽ đến trong một ngày: sự chết, tang tóc và đói kém; và nó sẽ bị thiêu hủy hoàn toàn bằng lửa, vì Chúa, Đức Chúa Trời, Đấng xét đoán nó, là Đấng quyền năng. Và các vua trên đất, những kẻ đã phạm tà dâm và sống xa hoa với nó, sẽ than khóc và bi ai vì nó, khi họ thấy khói từ sự thiêu đốt của nó, đứng từ xa vì sợ nỗi thống khổ của nó, mà nói: Khốn thay, khốn thay, thành lớn Ba-by-lôn, thành hùng mạnh! vì chỉ trong một giờ, sự phán xét dành cho người đã đến. Và các thương nhân trên đất sẽ khóc lóc và than vãn vì nó, vì chẳng còn ai mua hàng hóa của họ nữa. Khải Huyền 18:8-11.

Cả các thương nhân và các vua đều đứng từ xa và kêu lên: “alas, alas.” Từ “alas” trong tiếng Hy Lạp được dịch là “woe” trong chương tám của sách Khải Huyền.

Tôi nhìn xem, và nghe một thiên sứ bay giữa trời, cất tiếng lớn rằng: Khốn thay, khốn thay, khốn thay cho những cư dân trên đất, vì những tiếng kèn còn lại của ba thiên sứ sắp thổi! Khải Huyền 8:13.

Ba tai họa tượng trưng cho tiếng kèn thứ năm, thứ sáu và thứ bảy, và chúng là những biểu tượng của Hồi giáo. Các vua, các thương nhân và các chủ thuyền đều kêu lên "khốn thay, khốn thay" ba lần trong chương mười tám.

Và các vua trên đất, những kẻ đã phạm tà dâm và sống xa hoa với nó, sẽ than khóc nó và thương tiếc nó, khi họ thấy khói lửa thiêu đốt nó bốc lên, đứng xa vì sợ khổ hình của nó, mà nói: Khốn thay, khốn thay, thành lớn Ba-by-lôn, thành hùng mạnh kia! vì trong một giờ án phạt người đã đến. ... Các con buôn những thứ ấy, là những kẻ nhờ nó mà trở nên giàu có, sẽ đứng xa vì sợ khổ hình của nó, khóc lóc kêu than, và nói: Khốn thay, khốn thay, thành lớn kia, đã mặc vải gai mịn, màu tía và điều, trang sức bằng vàng, đá quý và ngọc trai! Vì chỉ trong một giờ, sự giàu có vĩ đại ấy đã tiêu tan. Và mọi thuyền trưởng, hết thảy những người đi tàu, các

thủy thủ, và bao nhiêu người buôn bán bằng đường biển, đều đứng xa, và kêu lên khi thấy khói của sự thiêu đốt nó, mà nói rằng: Có thành nào giống như thành lớn này đâu! Họ rắc bụi đất lên đầu, và kêu la, khóc lóc than van, mà nói: Khốn thay, khốn thay, thành lớn kia, nơi mà vì sự sang trọng của nó, tất cả những ai có tàu trên biển đều đã trở nên giàu có! vì chỉ trong một giờ, nó đã trở nên hoang tàn. Khải Huyền 18:9-10, 15-19.

“Giờ” mà sự phán xét đối với chế độ giáo hoàng được hoàn tất, chính là “giờ” của Khải Huyền chương mười một, tức là “giờ của trận động đất lớn”, và nó tượng trưng cho thời kỳ Luật Ngày Chủ nhật, khởi đầu bằng Luật Ngày Chủ nhật tại Hoa Kỳ và tiếp diễn cho đến khi Mi-ca-ên đứng dậy và thời kỳ ân điển của loài người chấm dứt. Những người theo chủ nghĩa toàn cầu ghét dân phụ, nhưng vẫn đồng ý trao vương quốc của mình cho nàng trong một giờ, chẳng những lặp lại “khốn thay, khốn thay” (than ôi, than ôi) ba lần, mà còn đặt câu hỏi: “Thành nào sánh được với thành lớn này?” Họ cũng đã đặt câu hỏi ấy trong sách Ê-xê-chi-ên.

Và họ sẽ làm cho tiếng nói của mình vang lên chống lại người, sẽ kêu khóc thảm thiết, sẽ tung bụi đất lên đầu mình, họ sẽ lăn lộn trong tro bụi; và vì người họ sẽ cạo trọc đầu mình, thắt lưng bằng bao gai, họ sẽ khóc than vì người với nỗi cay đắng trong lòng và tiếng ai oán đắng cay. Và trong tiếng kêu than, họ sẽ cất lên bài ai ca vì người, than khóc về người, rằng: Thành nào sánh được với Tyrus, như kẻ bị hủy diệt ở giữa biển? Khi hàng hóa của người đi ra từ các biển, người đã làm no đầy nhiều dân; người đã làm giàu các vua trên đất bởi vô số của cải và thương phẩm của người. Đến lúc người bị biển cả đánh vỡ trong vực sâu của nước, thì hàng hóa của người và tất cả đoàn của người ở giữa người sẽ ngã xuống. Mọi cư dân các đảo sẽ kinh ngạc vì người, và các vua của họ sẽ vô cùng khiếp sợ, nét mặt họ sẽ bối rối. Các lái buôn giữa các dân sẽ huyết sáo chê cười người; người sẽ trở nên điều kinh hãi, và chẳng còn nữa đời đời. Ezekiel 27:30-36.

Ezekiel xác định thành này là "Tyrus", là kẻ "bị hủy diệt giữa biển"? Isaiah, khi nói về dân phụ của Tyre (Tyrus), cũng chính là đại dân phụ trong Khải Huyền, tức Giáo hội Công giáo, cũng gọi nàng là thành đội triều thiên.

Đây có phải là thành vui mừng của người, thành có từ những ngày thượng cổ? Chính đôi chân nó sẽ đưa nó đi xa để tạm trú. Ai đã lập mưu này nghịch cùng Ty-rơ, thành ban mả miện, thành mà các thương gia của nó là vương công, những kẻ buôn bán của nó là bậc tôn quý trên đất? Đức Giê-hô-va vạn quân đã định điều ấy, để làm ô uế sự kiêu ngạo của mọi vinh hiển, và khiến mọi kẻ tôn quý trên đất bị khinh dể. Ê-sai 23:7-9.

Chế độ giáo hoàng là “thành phố đội vương miện”, vì chính nàng tuyên bố rằng mình ngự trị như một nữ hoàng trên liên minh ba phần.

Nàng đã tự tôn vinh mình bao nhiêu và sống xa hoa hưởng lạc bao nhiêu, thì hãy giáng cho nàng bấy nhiêu đau đớn và buồn sầu; vì nàng nói trong lòng: Ta ngồi như nữ hoàng, ta không phải là góa phụ, và sẽ chẳng thấy buồn sầu. Khải Huyền 18:7.

Ezekiel nói rằng sự phán xét đối với dân phụ đã được thi hành ở "giữa lòng biển," trong bài ai ca của ông cho Tyrus.

Lời của Đức Giê-hô-va lại đến cùng ta, phán rằng: Bây giờ, hỡi con người, hãy cất bài ai ca về Ty-rơ. ... Các tàu của Ta-rê-si đã ca tụng người trong thương trường của người; người đã được chất đầy và trở nên rất vinh hiển giữa biển khơi. Những người chèo thuyền của người đã đưa người vào vùng nước lớn; gió đông đã bẻ gãy người giữa biển khơi. Ê-xê-chi-ên 27:1, 2, 25, 26.

Chính "gió đông" đem sự phán xét đến trên dân phụ của Ty-rơ, thành đội triều thiên, và "gió đông" là biểu tượng của Hồi giáo. Cuộc chiến mà mười vua phát động chống lại Hồi giáo là điều tiêu diệt giáo hoàng quyền trong những ngày sau rốt. Sự nhận ra của mười vua rằng họ đã bị lừa dối cũng gây nên nỗi sợ trong lòng họ.

Đẹp đẽ vì địa thế, niềm vui của cả trái đất, là núi Si-ôn, trên sườn phía bắc, thành của Vua vĩ đại. Trong các cung điện của nó, Đức Chúa Trời được biết là nơi nương náu. Kìa, các vua đã nhóm lại, họ cùng nhau đi ngang qua. Họ thấy vậy thì lấy làm kinh ngạc; bối rối và vội vã bỏ đi. Nỗi sợ hãi bắt lấy họ ở đó, và cơn đau như của người đàn bà chuyển dạ. Ngài bẻ gãy các tàu của Ta-rê-si bằng gió đông. Như chúng tôi đã nghe, vậy chúng tôi đã thấy trong thành của Đức Giê-hô-va vạn quân, trong thành của Đức Chúa Trời chúng tôi: Đức Chúa Trời sẽ lập vững nó đời đời. Sê-la. Thi Thiên 48:2-8.

Những người theo chủ nghĩa toàn cầu nhìn vào Nước Đức Chúa Trời, được biểu trưng bởi thành Jerusalem, nhưng lại chọn “thành lớn ấy” Babylon làm đầu của họ. Khi Đức Chúa Trời phán xét thành lớn ấy, họ kêu khóc than vãn khi nhận ra rằng họ đã hư mất, vì thành lớn mà họ đã chọn bị vỡ nát giữa biển, bởi cuộc chiến mà Hồi giáo (gió đông) giáng trên họ. Và đó là một cuộc chiến ngày càng leo thang, vì nó như một người đàn bà đang chuyển dạ.

Vương quốc của Đức Chúa Trời mà họ đã bách hại nhằm phục vụ chế độ giáo hoàng được mô tả trong sách Đa-ni-ên đoạn hai, nơi chúng ta được cho biết rằng trong "những ngày của các vua [toàn cầu chủ nghĩa] này", Đức Chúa Trời sẽ thiết lập vương quốc đời đời của Ngài.

Trong những ngày của các vua ấy, Đức Chúa Trời trên trời sẽ lập nên một vương quốc, là vương quốc sẽ không bao giờ bị hủy diệt; và vương quốc ấy sẽ không được để lại cho dân khác, nhưng nó sẽ nghiền nát và tiêu diệt tất cả những vương quốc này, và nó sẽ đứng vững đời đời. Đa-ni-ên 2:44.

Những người theo Miller tin rằng họ đang sống trong “những ngày của các vua này”, nhưng mười vị vua trong Khải Huyền đoạn mười bảy vẫn chưa bước vào lịch sử; thật vậy, giờ đây họ mới chỉ bắt đầu lộ diện. Những người theo Miller đã đúng, nhưng tầm nhìn của họ còn hạn chế. Nước Đức Chúa Trời được thiết lập trong những ngày của các vua trong Khải Huyền đoạn mười bảy và mười tám chính là thời kỳ mưa cuối mùa.

Tôi thấy rằng hết thảy đều chăm chú dõi nhìn và dồn tâm trí vào cơn khủng hoảng sắp xảy đến trước mắt họ. Các tội lỗi của Israel phải được đưa ra phán xét trước. Mọi tội lỗi phải được xưng ra tại đền thánh, rồi công cuộc mới tiến tới. Điều đó phải làm ngay bây giờ. Những người còn sót lại trong thời kỳ hoạn nạn sẽ kêu lên: Đức Chúa Trời tôi ơi, Đức Chúa Trời tôi ơi, sao Ngài lia bỏ tôi?

Mưa cuối mùa đang giáng xuống trên những người trong sạch—bây giờ hết thấy đều sẽ nhận lãnh nó như thuở trước.

Khi bốn thiên sứ buông tay, Đấng Christ sẽ lập Nước Ngài. Chỉ những ai đang làm hết sức mình mới nhận được mưa muôn. Đấng Christ sẽ giúp chúng ta. Tất cả đều có thể đắc thắng nhờ ân điển của Đức Chúa Trời, qua huyết của Đức Chúa Giê-xu. Cả thiên đàng đều quan tâm đến công việc ấy. Các thiên sứ cũng quan tâm. Spalding and Magan, 3.

Trong thời kỳ mưa cuối mùa, khi các thiên sứ thả bốn luồng gió, trong “những ngày của các vua này”, Đấng Christ thiết lập vương quốc của Ngài. Mưa cuối mùa diễn tiến dần dần, và bắt đầu rưới xuống vào ngày 11 tháng 9 năm 2001, khi Tai Họa thứ ba bước vào lịch sử, nhưng sự phẫn nộ của các dân tộc đã lập tức bị kiềm chế. Nó tiếp tục leo thang về cường độ cho đến khi có đạo luật ngày Chủ nhật tại Hoa Kỳ, khi nó gây ra sự suy vong của quốc gia. Sự đoán phạt đang leo thang ấy tiếp tục khi mọi quốc gia khác noi theo gương Hoa Kỳ, và vì thế phải gánh chịu những sự đoán phạt tương tự. Nó leo thang cho đến khi kết thúc thời kỳ ân điển. Nó tiến triển như người đàn bà chuyển dạ.

Chúng tôi sẽ tiếp tục việc xem xét thực thể thứ tám trong số bảy ở bài viết tiếp theo.

Chừng nào những người xưng nhận lẽ thật còn phục vụ Sa-tan, bóng địa ngục của hắn sẽ che khuất tầm nhìn của họ về Đức Chúa Trời và thiên đàng. Họ sẽ giống như những người đã đánh mất tình yêu ban đầu. Họ không thể nhìn thấy những thực tại đời đời. Điều Đức Chúa Trời đã chuẩn bị cho chúng ta được trình bày trong sách Xa-cha-ri, các chương 3 và 4, và 4:12-14: 'Tôi lại đáp và nói với người ấy: Hai nhánh ô-liu này là gì, là những nhánh qua hai ống vàng trút ra dầu vàng từ chính mình? Và người đáp với tôi rằng: Người há chẳng biết những điều ấy là gì sao? Tôi thưa: Không, thưa chúa tôi. Bây giờ người nói: Ấy là hai đấng được xúc dầu, đứng bên Chúa của cả trái đất.'

Chúa đầy đầy mọi nguồn lực. Ngài không thiếu thốn phương tiện nào. Chính vì sự thiếu đức tin của chúng ta, tính trần tục, lời lẽ rẻ tiền, lòng vô tín—bộc lộ trong lời ăn tiếng nói—mà những bóng tối u ám tụ lại quanh chúng ta. Đấng Christ không được bày tỏ qua lời nói hay phẩm cách như Đấng đẹp đẽ trọn vẹn và là hơn muôn người. Khi linh hồn bằng lòng tự nâng mình lên trong sự phù phiếm, Thánh Linh của Chúa chẳng thể làm được bao nhiêu cho nó. Tầm nhìn thiên cận của chúng ta chỉ thấy cái bóng mà không thấy vinh quang ở bên kia. Các thiên sứ đang cầm giữ bốn luồng gió, được hình dung như một con ngựa giận dữ đang tìm cách sống ra và lao khắp mặt đất, mang theo sự hủy diệt và sự chết trên đường nó đi.

“Chúng ta sẽ ngủ mê ngay trên bờ mé của thế giới vĩnh cửu sao? Chúng ta sẽ ra đờ, lạnh lẽo và chết chăng? Ôi, ước gì trong các hội thánh của chúng ta có Thần và hơi thở của Đức Chúa Trời được hà vào dân sự Ngài, để họ có thể đứng trên chân mình và sống. Chúng ta cần thấy rằng con đường thì hẹp, và cửa thì chật. Nhưng khi chúng ta đi qua cửa hẹp ấy, sự rộng rãi của nó là vô hạn.” Manuscript Releases, quyển 20, 217.